

consiliul de mediere

OPERATOR DE DATE CU CARACTER PERSONAL NR. 10723

Str. Piața Sf. Ștefan, Nr. 7, Sector 2, București

Telefon: 021 315 25 28, Fax: 021 330 25 28, web: www.cmediere.ro, e-mail: secretariat@cmediere.ro

Catre **PARLAMENTUL ROMANIEI**
Senatul României

În conformitate cu dispozițiile art. 20 lit. 1) din Legea 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, Consiliul de Mediere formulează urmatorul

PUNCT DE VEDERE

cu privire la *propunerea legislativă privind înființarea Tribunalelor specializate pentru conflicte de muncă și asigurări sociale*, inițiată de senatorii Dobra Nicolae, Urban Iulian și Rușeț Ion, înregistrată la Biroul Permanent al Senatului cu nr. B169/07.05.2012 și aflată în prezent în dezbatere, solicitând **respingerea tuturor propunerilor în materia medierii cuprinse în această propunere legislativă.**

I. CONSIDERAȚII GENERALE

Din expunerea de motive a inițiatorilor acestei propuneri legislative am luat cunoștință de faptul că a doresc introducerea medierii ca primă fază de soluționare a conflictelor de muncă în cadrul Tribunalelor specializate pentru conflictele de muncă și asigurări sociale. Totodată, inițiatorii precizează în expunerea de motive că asistenței judiciare „*realizează procesul de mediere a conflictelor de muncă și conflictelor de drepturi în vederea realizării unei judecăți echitabile și imparțiale*”

Deși inițiatorii afirmă că propunerea legislativă este corelată cu legislația națională și normele comunitare acest lucru nu este real. **Propunerea legislativă curpinde dispoziții în materia medierii care încalcă toate normele naționale și comunitare cu privire la mediere și profesia de mediator.**

În România, medierea și profesia de mediator sunt reglementate prin **Legea 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator**, modificată și completată prin Legea 370/2009 și prin OG 13/2010. Această lege asigură un cadru de reglementare a medierii și a profesiei de mediator corelat cu legislația europeană, respectiv Directiva 2008/52/CE privind anumite aspecte ale medierii în materie civilă și comercială și Directiva 2006/123/CE privind serviciile în cadrul pieței interne.

Medierea, așa cum este definită de legea națională, *“reprezintă o modalitate de soluționare a conflictelor pe cale amiabilă, cu ajutorul unei terțe persoane specializate în calitate de mediator, în condiții de neutralitate, imparțialitate și confidențialitate și având liberul consimțământ al părților”*(art.1 alin.1, Legea 192/2006) .

În același sens Directiva 2008/52/CE definește termenul de „mediere” în articolul 3: *„medierea înseamnă un proces structurat, indiferent cum este denumit sau cum se face referire la acesta, în care două sau mai multe părți într-un litigiu încearcă, din proprie inițiativă, să ajungă la un acord privind soluționarea litigiului dintre ele, cu asistența unui mediator. Acest proces poate fi inițiat de către părți, recomandat sau impus de instanță sau prevăzut de dreptul unui stat membru.”*

În consecință, **medierea nu este o modalitate de înlăptuire a actului de justiție și nu poate fi considerată o fază procesuală a jurisdicției muncii**. Medierea nu poate răspunde necesității declarate de initiatorii propunerii legislative în susținerea acesteia de a asigura un act de justiție competent și a *„realiza o judecată echitabilă și imparțială”* .

Înlăptuirea actului de justiție și „judecata” sunt atribute ale sistemului judiciar.

Medierea are rolul social de a degreva instanțele de judecată fiind o modalitate de soluționare a disputelor/litigiilor alternativă la sistemul judiciar și actul de justiție.

Medierea se desfășoară în afara instantelor de judecată, fiind un serviciu privat de interes public.

Domeniul medierii conflictelor de muncă, căruia i se adresează propunerea legislativă este în prezent reglementat, fiind supus dispozițiilor Legii 192/2006, prin prevederile art. 73 alin 2 din Legea 192/2006 care prevede *„Dispozițiile prezentei legi se aplică și în medierea conflictelor de drepturi de care părțile pot dispune din cadrul conflictelor de muncă.”* În materia medierii conflictelor colective de muncă, dispozițiile Legii 192/2006 se completează cu prevederile Legii 62/2011 privind dialogul social, care reglementează soluționarea conflictelor colective de muncă.

Profesia de mediator este o profesie liberală, reglementată prin Legea specială. Această profesie are Standard ocupațional din anul 2000 și este înregistrată în Codul ocupațiilor din România. Profesia de mediator se exercită cu respectarea dispozițiilor Legii 192/2006, a Codului de etică și deontologie profesională a mediatorului și hotărârilor Consiliului de Mediere. Exercițarea profesiei de mediator de către persoane care nu au dobândit calitatea de mediator autorizat, în condițiile Legii 192/2006, constituie infracțiune și se sancționează potrivit legii penale.

Consiliul de Mediere este organismul de interes public, constituit prin Legea 192/2006 la nivel național cu atribut de reglementare a medierii și profesiei de mediator, în limitele stabilite de lege, care asigura calitatea serviciului de mediere în România. Consiliul de Mediere **este singurul organism din România care are competențe în autorizarea mediatorilor**. Mediatorii autorizați sunt înscriși de Consiliul de Mediere în Tabloul mediatorilor, care se publică în Monitorul Oficial al României de 2 ori pe an.

În concluzie, medierea se desfășoară de profesioniști neutri și imparțiali, autorizați să practice acest serviciu, numiți mediatorii. De aceea, consideram că propunerea legislativă prin

prevederile sale referitoare la prestarea serviciului de mediere de asistenti judiciari, neagă existența și reglementarea în vigoare a profesiei de mediator, respectiv Legea 192/2006, Standardul ocupational al mediatorului, Standardul de formare a mediatorului, Codului de etică și deontologie profesională a mediatorului.

II. OBSERVATII SPECIFICE

Art. 4 din propunerea legislativa încalcă dispozițiile art. 1 , art.7, art. 12 alin 4 din Legea 192/2006 precum și dispozițiile art. 4 din Directiva 2008/52/CE

Art. 1 din Legea 192/2006 prevede în alin. 1 că medierea se realizează de un profesionist numit „mediator”.

Mediatorul este definit la art. 7 din Legea 192/2006 ca fiind persoana care îndeplinește cumulativ următoarele condiții:

- a) are capacitate deplină de exercițiu;
- b) are studii superioare;
- c) are o vechime în muncă de cel puțin 3 ani;
- d) este aptă, din punct de vedere medical, pentru exercitarea acestei activități;
- e) se bucură de o bună reputație și nu a fost condamnată definitiv pentru săvârșirea unei infracțiuni intenționate, de natură să aducă atingere prestigiului profesiei;
- f) ***a absolvit cursurile pentru formarea mediatorilor***, în condițiile legii, sau un program postuniversitar de nivel master în domeniu, acreditat conform legii și avizat de Consiliul de mediere;
- g) ***a fost autorizată ca mediator, în condițiile prezentei legi.***

În consecință medierea nu poate fi condusă de consilii sau de jurii compuse din asistenti judiciari, cum se precizează în propunere.

Profesia de mediator se exercită numai de către persoana, care a dobândit calitatea de mediator autorizat, în condițiile Legii 192/2006 (art. 12 alin. 4 din Lege).

Dacă privim la dispozițiile art. 20 alin. 1 din propunerea legislativă, care stabilește condițiile de numire ca asistent judiciar, constatăm că nu se face vorbire de pregătire specifică în domeniul medierii a acestora. În consecință, asistenții judiciari nu au competența necesară pentru a asigura calitatea procesului de mediere.

Pregătire profesională specifică în domeniul medierii este cerută de Legea 192/2006 (art. 7 alin. 1 lit. f) și prevăzută de Directiva 2008/52/CE privind medierea.

Directiva 2008/52/CE prevede la art. 4 „asigurarea calității medierii”– necesitatea ca statele membre să-și creeze sisteme de formare profesională inițială și continuă pentru mediatori și să asigure aderarea mediatorilor la un Cod de conduită.

Mediatorii autorizați de Consiliul de Mediere răspund acestor necesități comunitare, fiind pregătiți inițial în baza Standardului de formare a mediatorului (Hotărârea nr. 12/2007 a Consiliului de Mediere publicată în Monitorul Oficial, astfel cum aceasta a fost modificată), condiție obligatorie pentru autorizare. Totodată mediatorii se formează profesional continuu și respectă în desfășurarea activității de mediere Codul de etică și deontologie profesională a mediatorului (Anexa 8 a Hotărârii nr. 5/2007 publicată în Monitorul Oficial, astfel cum acesta a fost modificată) .

Alin. 2 din articolul 1 al Legii 192/2006 enunță un principiu esențial al medierii *„medierea se bazează pe încrederea pe care părțile o acordă mediatorului”*. Respectarea acestui principiu se asigură prin dreptul părților de a alege mediatorul. De aceea, ideea de a organiza o mediere cu impunerea unor persoane, în speță asistenți judiciari constituiti în consilii sau jurii cum se prevede în propunere la art. 4, încalcă unul din principiile fundamentale ale medierii și lipsește medierea de eficiență.

Totodată, aducem la cunostință faptul că în prezent, este în dezbatere la Camera Deputaților proiectul de modificare a legii 192/2006, proiect care prevede *introducerea medierii în litigiile de muncă izvorâte din încheierea, executarea și încetarea contractelor individuale și colective de muncă, ca procedură prealabilă declanșării litigiului*, înainte de a fi sesizată instanța de judecată. Acest proiect așează medierea acolo unde ii este locul: în afara instanțelor.

Pentru rațiunile prezentate și în considerentele generale reiterăm ideea că medierea nu este un act de justiție și nu se face de către instanțele judecătorești, în speță cu personal al „tribunalelor muncii”, cum propun inițiatorii. De aceea medierea nu poate fi „prima fază procesuală de jurisdicție a muncii” așa cum se susține în propunerea legislativă la art. 4 alin 3.

Confuzia inițiatorilor acestei propuneri legislative între mediere, modalitate de soluționare amiabilă a unei dispute, prin decizia părților și judecată, modalitate de soluționare a disputelor prin decizia judecătorului este evidentă și rezultă din dispozițiile art. 4, art.34- 36, precum și din Capitolul I, Titlul IV „Procedura jurisdicțională de soluționare a conflictelor de munca” (art. 48-65) prevăzute în propunerea legislativă.

Dispozițiile Capitolului I, Titlul IV „Procedura jurisdicțională de soluționare a conflictelor de munca” (art. 48-65) încalcă principii definitorii ale medierii precum confidențialitatea și caracterul voluntar.

Art. 1 alin 1 din Legea 192/2006 definește mediere precizând că aceasta se desfășoară *„în condiții de .....confidențialitate și având liberul consimțământ al părților”*. Părțile nu pot fi obligate să participe în procesul de mediere, așa cum își propun inițiatorii să se legifereze medierea în conflictele de muncă. „Obligativitatea” trebuie înțeleasă în limita obligării părților de a se informa cu privire la medierii nu în sensul obligației de participare, astfel cum în repetate rânduri atât Ministrul de Justiție cât și Consiliul Superior al Magistraturii s-a propunat. Confidențialitatea prevăzută ca obligație a mediatorului, transpusă în dispozițiile art. 32, 36 și 37

alin 1 din Legea 192/2006 este exclusă din principiile medierii expuse la art. 53 din propunerea legislativă.

Concluziile noastre finale sunt în sensul că această propunere legislativă este necorelată cu reglementările naționale și comunitare în vigoare și lipsită de rațiune și eficiență în contextul legislativ actual. Adoptarea de către Parlament a dispozițiilor prezentei propuneri în materia medierii ar face un deserviciu profesiei de mediator și sistemului de mediere din România, care este un sistem funcțional și răspunde cerințelor europene de calitate.

În consecință, solicităm **respingerea tuturor propunerilor în materia medierii cuprinse în această propunere legislativă.**